

Az alsóbodoki Esterházy János Emlékhely és Emlékpark

Nemzeti zarándokhely a Zoboralján



Az emlékhely és emlékpark kialakításának eszmei alapvetése

**Batta György, Istenes József, Molnár Imre
Komárom, Érsekújvár, Pozsony,**

2016. május 12.

Esterházy János mártírsága

Esterházy Jánost a legtömörebben Jézus tanítványaként lehet jellemezni. Ő a huszadik század két világháborúját megélve népét szolgáló, választott politikusként hirdette, és tetteiben meg is élte az Evangéliumot. Nem kétséges, hogy ott a helye a boldoggá avatásra várók sorában, de ha mindez mégsem történik meg, példája és áldozatvállalása Isten akaratából is megtörtént valóságként továbbélhet bennünk. Ha minél többen lesznek, akiknek Esterházy példája befogadása nyomán jobba, értékesebbé válik élete, az úgy erősíti bennünk az Istenhez és hazához való hűséget, mintha Esterházy János ma is itt lenne közöttünk, s maga biztatna erre bennünket.

Kevés politikus akad a huszadik században, aki hozzá hasonlóan a végeletekig le tudott mondani saját érdekeiről, s a másodrangú állampolgárokka degradáltak ügyét védve tudott együtt érezni a megalázottakkal és üldözöttekkel, a háborútól, kiszolgáltatottságtól, kisemmizéstől szenvedő embertársaival: lengyelekkel, zsidókkal, szlovákokkal, magyarokkal. Rendszeres gyűjtéseket szervezett a rászorulóknak részére, ezeket mentett meg az elhurcolás elől, miközben szinte folyamatosan kockára tette saját életét. Lengyelország lerohanásakor azonnal a menekültek segítségére sietett. Parlamenti képviselőként 1940-ben egyedül ő nem szavazta meg az úgynevezett zsidótörvényt a szlovák parlamentben. A veszély elől jómaga többször elmenekülhetett volna, de ezt soha nem tette, mert oly hűséges volt hivatásához, népéhez és szülőföldjéhez, mint kinszenvedése idején Jézus az Atyához.

Sokak számára még most, hatvan évvel a halála után is felfoghatatlan ez a helytállás és példamutatás.....! Vértanúvá válásának tényét sem tudják, nem akarják elfogadni!

Akik nem így gondolkodnak róla, azoknak Esterházy János földi pályájának nemes példaadása, az Istentől kapott emberi méltóság kiteljesedése érdekében folytatott küzdelme, a szlovák és a magyar testvériség nem szűnő hirdetése lelkesítő cél, ihletforrás marad mindaddig, amíg az meg nem valósul. Mert az ő életében tökéletesen beteljesült a krisztusi ige: „Senkiben sincs nagyobb szeretet annál, mint aki életét adja felebarátjaiért.” Az alsóbodoki Esterházy emlékhely ennek az, emberi logikával nehezen felérhető vállalásból fakadó áldozathozatal beteljesedésének kíván emléket állítani.



Az alsóbodoki Esterházy-emplék hely leírása

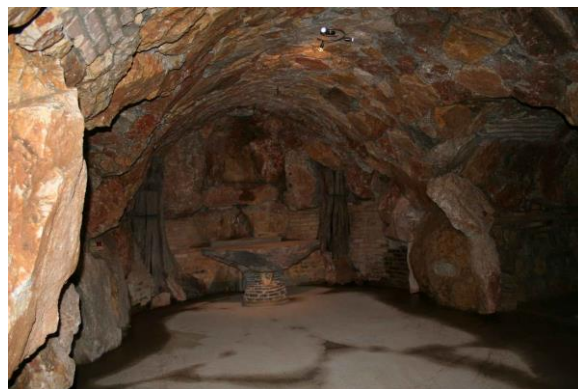
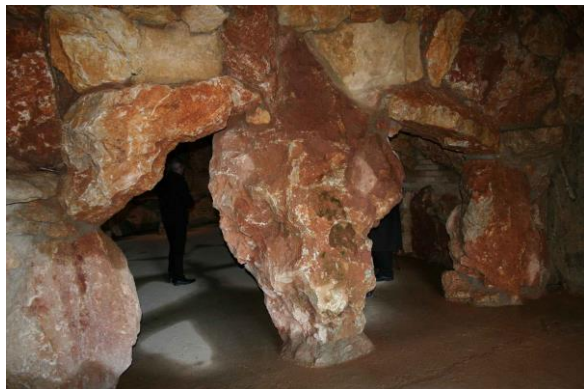
Alsóbodok a zóboraljai magyar települések szívének alkotja. A Csitári hegyek, Zobor hegye és Ghymes vára háromszögének déli csúcsában fekvő település Esterházy Jánosnak is kedvelt tartózkodási helye volt. A községben gyakorta megfordulva, szinte mindenkit személyesen ismert, több munkatársa is innét származott. A község felett magasodó dombtetőn gyakran megállította fogatát, hogy ott megpihenjen, gyönyörködjön a táj szépségében.



Erre a domboldalra és dombtetőre épült az Esterházy-kálvária is. A három esztendeje épített Esterházy-keresztút tizennégy fából faragott stációja, a völgyben elhelyezni tervezett Esterházy emlékmúzeumtól (jelenleg az épület már áll, de berendezése még nincs) indulva vezet fel bennünket a dombtetőre az Esterházy - kápolnához. A hely lelkületében azt szimbolizálja, hogy Esterházy János kálváriát megjárta lelke, egyesülve a feltámadt Krisztussal, bennünket is el tud vezetni a feltámadás kegyelméig.



A kápolna önmagában is a Golgota hegyét jeleníti meg számunkra, hiszen az építmény két részből áll. Alul a hajdan Jézus testét őrző sziklasírra emlékeztető hatalmas kövek alkotta barlang van, amely - miként a Golgota hegy belsejében szeretett Mesterének - itt az Ő meggyötört testének maradványait őrzi majd. A sírt kívülről is a szomszédos pogrányi és zsérei kőfejtőből nyert sziklatömbök borítják, melyekre a felvidéki magyarság Trianoni döntés óta napjainkig tartó időszakának mártírnevei kerülnek felvésésre azt jelképezvén, hogy semmilyen áldozat nem volt hiábavaló, mely megmaradásunk és jövőnk reményében hozatott.



A sziklasír fölött épül a kupolás, görögkeleti mintára tervezett kápolna. A kápolna egyenlőszárú kereszt alaprajzú belső terében a főoltáron a Szentlélek leáradása és a feltámadt Krisztus alakja látható majd, mellékoltárain pedig a születés és a kereszthalál jelenetei lesznek ábrázolva. A kápolna körüli rét zöld pázsitja, melyen hajdanán Esterházy János kíséretével többször is megpihelve elbeszélgetett a helybéliekkel, a zarándokok elé táruló zabolajai táj szépségével, továbbra alkalmat ad majd az egymással való találkozásból fakadó öröm megélésére éppúgy, mint az üdítő pihenésre és az elmélyült beszélgetésekre.



Az Esterházy szenvedésének állomásait összefoglaló keresztút és az ezt megkoronázó kápolna visszahelyezi életművét abba a tájbölcsőbe, amelyből a történelem, mint madárfiókat a fészekből, öt és oly sok honfitársát kiszakította. Halálos betegen utolsó kívánsága az volt,

hogy szülőföldjén halhasson meg. Mariska húgának elmondta azt is, ha ezt nem engednék, azt szeretné, hogy legalább hamvai itt, az otthoni földben nyugodjanak.



Azzal, hogy Esterházy János hamvai szimbolikus formában visszatérnek szülőföldjére, a mi lelkünkbe is megnyugvás költözik. Az emlékhelyet felkeresve, lélekben hozzá is folyamodhatunk, erőt és bátorságot kérve mindennapi küzdelmeink, keresztjeink viseléséhez. Egy szál gyertyával, virággal, egy-egy hálaadó fohással, megköszönhetjük hűségét, példamutatását és értünk történt áldozatvállalását. S végül megköszönhetjük a Jó Istennek, hogy kegyelmeivel erőt adott János testvérünk keresztthordozásához, s az Ő személyén és szenvedésén keresztül vállalt sorsközösséget velünk, saját népével.



A világ most is nehéz időket él. Hol itt, hol ott lobbannak fel a háborúk bozóttüzei, s a szemünk láttára özönlnek egymásra a népek. Épp ezért ma is szükségünk van arra, hogy felidézzük magunkban Esterházy János hitvallását: „Végtelenül komoly és rendkívül súlyos időket élünk, amelyekben fokozott a felelősségünk Istenünkkel, nemzetünkkel, családdal, utódainkkal és magunkkal szemben”. Miként egykor neki, nekünk is vállalnunk kell ezt a felelősséget az Ő példája, igazságérzete, becsületessége, hite és hűsége alapján. Azért, hogy vállalásunkban hozzá hasonlóan valamennyien megtaláljuk Istent, és rábízva saját magunk, szeretteink, honfitársaink és minden embertársunk életét, megerősödjünk hitünkben és emberségünkben.

Maga írta egyik utolsó hivatalos levelében: „Rendületlenül bízom a magyarok Istenében, hogy megsegít engem, s rajtam keresztül az egész itteni magyar családot.” Rajtunk múlik tehát, hogy a fennmaradásunkért folytatott mindennapi küzdelmünkhöz elfogadjuk-e az általa kínált kegyelmi támaszt.



Ez a nyitraújlaki szülőhelyhez közeli, Zoboraljai meghitt környezet, és az e földből kinövő emlékhely nemcsak a történelmi múltunk valóságának jobb megismerését szolgálja, de kiváló alkalmat nyújt majd a lelki elmélyüléshez és a fenti gondolatokról való elmélkedéséhez is. Itt az ember lelke megnyugodva köszönheti meg Istennek, hogy „egy családba” tartozhat ilyen kiváló emberrel, akivel a Teremtő nemcsak bennünket, magyarokat, hanem a kereszténység nagy családját is megajándékozta.